

Elkészült a Fővárosi Vízművek 15 éves fejlesztési terve

A Magyar Hidrológiai Társaság nagy érdeklődéssel kísért ankétot rendezett a Technika Házában. A Vízellátási és Hidrogeológiai Szakosztály hívta össze az ankétot azzal a céllal, hogy tudósok, szakemberek előtt ismertessék a Fővárosi Vízművek távlati fejlesztési tervét.

A fővárosi tanács végrehajtó bizottsága megbízása alapján két és fél éves nagyon gondos munkával készítette el a Fővárosi Tanács Mélyépítő Tervező Vállalata a nagyszabású tervet, amelynek elkészítésébe bevonták a BUVÁTI, az FTI, az ÉTI, a Hidépítő Vállalat dolgozóit. A tervezést szakbizottság ellenőrizte a Vízművek, a Közmű Igazgatóság, az Országos Vízügyi Főigazgatóság részéről és bevontak szakembereket is, Németh Endre, Szilágyi Gyula, Borsos József műszaki egyetemi professzorokat, továbbá Mátyus Sándor, Molnár Dénes és Zimmer Péter neves szakértőket.

Dr. Schmidt Eligius Róbert Kossuth-díjas bányamérnök-geológus megnyitója után, hat előadásban ismertették Budapest vízellátásának 15 éves távlati terveit és a nagyszabású beruházással, építéssel kapcsolatos feladatokat.

Az ipar és a lakosság fogyasztása

A Fővárosi Vízművek 1960–1975-ig terjedő távlati fejlesztési terve foglalkozik a vízfogyasztás mennyiségének megállapításával, a vízhiányok okaival és a várható fejlődés figyelembevételével, a lakosság ivóvíz-igényének kielégítésével. A terv egyik legérdekesebb pontja, hogy a budapesti lakások 85 százalékát kívánják ellátni ivóvízzel. Ez napi 100 000 köbméteres fogyasztási többletet jelent.

Az ipar vízellátásáról is sok szó esett az ankéton. Az 1952 óta gyakran megismétlődő vízhiány fő oka Budapesten, az ipar erőteljes előretörése a vízfogyasztásban. A mostani víztermelésből az ipar részesedése 56–58 százalék, a lakosságé pedig csak 42–44 százalék! Az ipari nagy vízfogyasztókat megvizsgálták abból a szempontból, milyen mó-

don lehetne közművek útján, szűrt Duna-vízzel igényüket kielégíteni. Az ipar többletvíz-igénye 15 éves távlatban 150 000 köbméter lesz naponta. 1975 végén a várható legnagyobb víztermelés és fogyasztás a fővárosban napi egymillió köbméterre emelkedik. Ez a mennyiség körülbelül egyharmaddal nagyobb az 1957-es maximális víztermelésnél, amely 668 000 köbméter volt.

Hogy ne legyen vízhiány

A távlati terv foglalkozik a vízigény területi megoszlásával is. Az adatokból kiderül, hogy a jelenlegi kitermelt vízmennyiség 84 százalékát a pesti oldalon fogyasztják, beleértve a budai lágymányosi területeket is, míg a budai oldal egyéb területeinek részcsedése csak 16 százalék.

A távlati vízigények kielégítésére széleskörű kutatást végeztek a Szentendrei sziget felső csúcsától Százhalombattáig, parti szűrési víz beszerzésére. Megállapították, hogy 15 éves távlatban napi 470 000 köbméter többletvíz termelésére kell berendezkedni, hogy a főváros ivóvíz-szükségletét (a Duna 3 méteres nyári vízállását figyelembe véve), ki lehessen elégíteni. Az eddigi adatok azt mutatják, hogy parti szűrési kutakból körülbelül 270 000 köbméter víz termelhető ki, a hiányzó 200 000 köbmétert gazdaságosan csak felszíni vízmű révén nyerhetők. A parti szűrési kutak vizeinek és a felszíni vízmű vizeinek kedvező keverését a Fővárosi Vízművek minden körülmények között biztosítani tudja és a lakosság jó minőségű ivóvízhez jut majd bármilyen időszakban.

Műszaki problémák

Az ipar növekvő vízigényét a Dél-Pesti Ipari Vízmű és az Észak-Pesti Ipari Vízmű útján elégítik ki. Végső klépített-ségében a déli vízmű napi 70 000 köbméter termelésével, az északi napi 80 000 köbméterrel az ipartelepeket el tudja látni.

Az ankéton szó esett a nagyszabású beruházás előfeltételeiről is. A szellemi, pénzügyi és anyagi felkészülésről. A műszaki dolgozók már lefektették a szervezés alapjait, jó szervezőmunkával készen állnak a munka elkezdésére. A terveket a közeli napokban mutatják be illetékes felső fórumoknak.

A beruházáshoz körülbelül 2,3 milliárd forint szükséges.

A terv megvalósításával kapcsolatban több problémát felvetettek az ankét előadói, hozzászólói. A többletvíznek a fővárosba történő szállítása szükségessé teszi a 3. és 4. főnyomócső megépítését, körülbelül 30 kilométer hosszúságban. Az ehhez szükséges 1,4 méter átmérőjű csöveket Magyarországon nem gyártják.

Az öntött vascső nagyon anyagigényes, vasban a szegény országok közé tartozunk. Az ankéton újból felmerült az a probléma, amelyet a Magyar Nemzet hasábjain már többször szóvá tettünk és most megismétlünk: múlhatatlanul szükség van a nagy nyomást kibíró — az import-csöveket tökéletesen helyettesítő és olcsóbb — pörgetett vasbetoncső gyártására.

A Német Demokratikus Köztársaságban beszerezhető a pörgetett vasbetoncsöveket előállító gép, amelynek révén nemcsak a hazai fokozott igényeket tudnánk kielégíteni, hanem exportra is jutna. A nyugati import acélcövek és öntött vascsövek árából beszerezhetjük a gépeket és ez sokkal gazdaságosabb befektetés, mint az évről évre ismétlődő import!

A vízmű-gépházak korszerűsítése és új, nagy teljesítményű gépház létesítése, felveti a korszerű gépi működtetésű elzáró szerkezetek, távjelző- és távirányító berendezések beszerzését. Ezeket itthon nem gyártják és fontosak a korszerű gépi üzemeltetésnél. Jelentős munkaerőmegtakarítással járnak, s a berendezések munkája jóval korszerűbb, precízebb is.

négy pihéket megölnek. A